

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question ! תירוץ- answer ראייה- proof
מקרא- key:	

בבא מציעא- שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מלמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומאן דאמר ניחא ליה דליקום בהמנותיה - בהדי בני ניחא ליה דליקום בהמנותיה.												טז.
סוף סוף קרו ליה בני לוקח גולנא												טז.
אלא, איכא בינייהו דמית גולן.												טז.
מאן דאמר ניחא ליה לאיניש דלא לקריוהו גולן - הא מית ליה.												טז.
למאן דאמר ניחא ליה דליקום בהמנותיה - הכי נמי, אף על גב דמית, ניחא ליה דליקום בהמנותיה												טז.
סוף סוף קרו לבניה בני גולנא												טז.
אלא, איכא בינייהו דיהבה במתנה.												טז.
מאן דאמר ניחא ליה דליקום בהמנותיה - מתנה נמי ניחא ליה דליקום בהמנותיה												טז.
מאן דאמר ניחא ליה דלא נקריוהו גולנא - אמר ליה: מאי גולינא מינך?												טז.
פשיטא: זבנה, אורתה ויהבה במתנה - לאו לאוקמה קמי לוקח קא בעי. נפלה ליה בירושה - ירושה ממילא היא, ולאו איהו קא טרח אבתרה. גבי איהו בחובו, חזינא: אי אית ליה ארעא אחריתי, ואמר - האי בעינא - לאוקמה קמיה לוקח קא בעי, ואי לא - זוזי הוא דבעי אפרועי.												טז.
יהבה נהליה במתנה - פליגי בה רב אחא ורבינא. חד אמר: מתנה כירושה, דהא ממילא.	[חד:רב אחא/רבינא]											טז.
מתנה כמכר, דאי לאו דטרח וארצי קמיה - לא הוי יהיב ליה מתנה, להכי טרח וארצי קמיה, כי היכי דליקום בהמנותיה.	[חד:רב אחא/רבינא]											טז.
ועד אימת ניחא ליה דליקום בהמנותיה?												טז.
עד שעת העמדה בדין.	רב הונא:											טז.
עד דמטא אדרכתא ליהדי.	חייא בר רב:											טז.
עד דמתחלן יומי אכרותא.	רב פפא:											טז.
מכדי, האי לוקח במאי קני להאי ארעא - בהאי שטרא, האי שטרא חספא בעלמא הוא	מתקיף לה רמי בר חמא:											טז.
תהא במאמינו, בההוא הנאה דלא קאמר ליה מידי, וקא סמיך עליה - טרח ומייתי ליה, גמר ומקני ליה.	אמר ליה רבא:											טז.
מה שאירש מאבא מכור לך מה שתעלה מצודתי מכור לך - לא אמר כלום. מה שאירש מן אבא היום מכור לך, מה שתעלה מצודתי היום מכור לך - דבריו קיימין	מתיב רב ששת:											טז.
הא גברא והא תיובתא	רמי בר חמא:											טז.
גברא קא חזינא, ותיובתא לא קא חזינא. הכא - סמכא דעתיה, והכא - לא סמכא דעתיה. הכא סמכא דעתיה - דאזיל טרח ומייתי ליה, כי היכי דלא נקריוהו גולנא, הכא לא סמכא דעתיה.	רבא:											טז.
שלחיה לקמיה דרבי אבא בר זבדא												טז.
זו אינה צריכה לפנים.	אמר להו: [רבי אבא בר זבדא]											טז.
זו צריכה לפנים ולפני לפנים, הכא - סמכא דעתיה, והכא - לא סמכא דעתיה.	רבא:											טז.
הוה עובדא בפומבדיתא ואותביה.												טז.
זו אינה צריכה לפנים.	אמר להו רב יוסף:											טז.
צריכה לפנים ולפני לפנים, הכא - סמכא דעתיה, והכא - לא סמכא דעתיה.	ואמר ליה אביי:											טז.
ומאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?												טז.
סיפא מה שאירש מאבא היום - משום כבוד אביו, מה שתעלה מצודתי היום - משום כדי חייו.	רבי יוחנן:											טז.
האומר לחברו שדה שאני לוקח, לכשאקחנה קנויה לך מעכשיו - קנה.	רב הונא אמר רב:											טז.
מסתברא מלתא דרב בשדה נתם, אבל בשדה זו - לא, מי יימר דמזבין לה ניהליה? והאלהים, אמר רב אפילו בשדה זו.	רבא:											טז.
מכדי, רב כמאן אמרה לשמעתי - כרבי מאיר	[רבא]											טז.
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם	דאמר: [רבי מאיר]											טז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review- < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment- O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האומר לאשה התקדשי לי לאחר שאתגייר לאחר שתתגיירי לאחר שאשתחרר לאחר שתשתחררי לאחר שימות בעליך לאחר שיהלויך לך יבמך לאחר שתמות אחותיך - אינה מקודשת מקודשת.	דתניא: [ת"ק]	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
והא אשה כשדה זו דמיא, ואמר רבי מאיר מקודשת.	רבי מאיר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
המוצא שטר הקנאה בשוק - יחזירו לבעלים, דאי משום דכתב ללות ולא לזה - הא שעבד נפשיה, ואי משום פרעון - לא חיישינן לפרעון, דאם איתא דפרעיה - מקרע הוה קרע ליה.	שמואל:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
אבא מן ספרי דייני דמר שמואל הוה, והוינא כבר שיתא כבר שבע, ודכרנא דהוה מכרוזי ואמרי: הני שטרי אקנייתא דמשתכחי בשוקא - נהדרינהו למרייהו	רב נחמן:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
כל מעשה בית דין - הרי זה יחזיר	רב עמרם אף אנן תנינא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
אלמא: לא חיישינן לפרעון.		◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
מתניתין בשטרי חלטאתא ואדרכתא, דלאו בני פרעון נינהו.	אמר ליה רבי זירא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
והני לאו בני פרעון נינהו?	רבא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
שומא הדר עד תריסר ירחי שתא.	והא אמרי נהרדעי:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
אנא מנהרדעא אנא, וסבירא לי שומא הדר לעולם.	ואמר אמיר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
התם היינו טעמא, דאמרי: איהו הוא דאפסיד אנפשיה, דבעידנא דפרעיה אבעי ליה למקרעיה לשטריה, אי נמי - למכתב שטרא אחרנא עילויה. דמדינא ארעא לא בעיא למיהדר, ומשום (דברים ו) ועשית הישר והטוב בעיני ה' הוא דאמור רבנן תהדר, הלכך מרישא הוא דקא זבין, איבעי ליה למכתב שטר זביני. גבי שטר חוב מאי איכא למימר? אם איתא דפרעיה איבעי ליה למיקרעיה לשטריה. אימור, אשתמוטי קא משתמיט ליה, דאמר ליה: למחר יהבנא לך. דהשתא ליחיה גבאי. אי נמי - אפשיטי	אלא אמר רבא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
המוצא שטר חוב בשוק, אף על פי שכתוב בו הנפק - לא יחזירו לבעלים. לא מיבעיא היכא דלא כתוב בו הנפק - דאיכא למימר כתב ללות ולא לזה, אלא אפילו כתוב בו הנפק, ומאי ניהו - דמקיים, לא יחזיר, דחיישינן לפרעון.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
כל מעשה בית דין הרי זה יחזיר	איתיביה רבי ירמיה לרבי אבהו:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ירמיה ברי, לא כל מעשה בית דין שוים, אלא כגון שהוחזק כפרן.	אמר ליה: [רבי אבהו]	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
ומשום דהוחזק כפרן חדא זמנא, תו לא פרע כלל?	רבא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
מתניתין בשטר חלטאתא ואדרכתא, וכדרכי זירא.	אלא אמר רבא:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
וכפרן, הואיל ואתא לידן נימא ביה מלתא.	[רבא]	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
אמרו לו צא תן לו ואמר: פרעתי - נאמן. בא מלוה לכתוב - אין כותבין ונותנין לו. חייב אתה ליתן לו, ואמר: פרעתי - אינו נאמן. בא מלוה לכתוב - כותבין ונותנין לו.	דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:	◇	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■